

ENSIMMÄINEN NÄYTÖS, ENSIMMÄINEN KOHTAUS

*Vanhan saluunan edessä makaa cowboy stetson silmillään. Vierellään seisoo kynsiään
näpertävä poikatyttö, jolla hampaiden välissä heinätikku.
Saluunasta astuu ulos tarjoilijatar ja saluunan omistaja.*

TARJOILIJATAR, SELINA:

Ylös siitä, vätys! Et sä voi öitäs siinä aina viettää, kun ovet on kiinni.
Kuuletko?!

COWBOY, JALLE:

Ole nainen hiljaa, et tosimiehet sais nukuttua. Emmä nyt aina jaksaa kukonlaulun aikaa kiekua
täällä teidän iloks.

SALUUNAN OMISTAJA:

Ei se kuule ihan iloa oo meille, Jalle- poju. Nouse nyt ylös, että Selina voi siistiä tätä kuistii.

SELINA:

Susta on kyllä tullut hyödytön sen jälkeen, kun sheriffi pisti sut ulos.

JALLE:

Älä nyt viitti, Selina. Tykkäät kuitenkin, kun ees joku ei säikähdä sun kynsiä ja sähinää.

KATA:

Kai se pitäis siirtyä ennen ku sheriffi tulee tänne.

JALLE:

Muahan ei se vanha möhömaha kiinnosta.
Se mut pisti pihalle – eikä sillä ole enää sanavaltaa tekemisiini.

SELINA:

Sä oot toivoton tapaus.

JALLE:

Ja sä, Selina, oot rasittava kissimirri, joka saa vaan ongelmia aikaiseksi itselleen.

(Jalle ja Kata huomaavat Sheriffin.)

JALLE:

Huomenta, sheriffi! Paljonkin rikoksia selviteltävänä?

SHERIFFI:

Olisi vähemmän, jos minulla olisi hyvä apuri tässä.

Taasko on ilta saluunassa venähtänyt?

JALLE:

Me ei koskaan kieltäydy huveista Katan kaa. Hirmu hauskaa. Voisit joskus liittyä seuraan.
Oppisit jotain.

SHERIFFI:

Älä viitsi, Jalle. Tuon takia pistin sut pihalle.

(Sheriffi poistuu.)

JALLE:

Toi talipää ei tunnistas rikosta, vaikka se tuijottais sitä suoraan silmiin.

KATA:

Siks ei ollut hyvä juttu, että sä aloit hyppii sen nenille.

JALLE:

Oot sä ton puolella?! Mä en tehnyt mitään pahaa –

KATA:

Paitsi otit ne takavarikoidut aseet, myit ne ja sen lisäksi päästit todistajan livohkaan.

JALLE:

Toissijaisia asioita. Ei niitä rosvoja ois saanut hirttopuulle muutenkaan.

(Marko saapuu.)

JALLE:

Ah, Marko! Oisko tänään villihevesten kesytystä?

MARKO:

Ei tässä ole aikaa sellaiseen enää. Pakko pitää noi entiset kurissa. Mut olisiko
lassoharjoitukset myöhemmin, Jalle?

JALLE:

Marko, mulla on aina aikaa sulle. Varsinkin, kun näin miten napakasti pistit sen yhden oriin
kuriin. Vaikuttavaa toimintaa, jäbä!

MARKO:

No, se nyt oli ihan normipäivä.

JALLE:

Normipäivästä puheenollen, oisko tänään saluunassa illanistujaiset?

KATA:

Tarjootko?

JALLE:

Älä nyt tyhmä oo. Joka mies hoitakoon omat juomansa. Mä oon cowboy en mikään
kuvernööri. Ei mulla kasva setelit ja kolikot taskussa.

ENSIMMÄINEN NÄYTÖS, TOINEN KOHTAUS

Saluunan sisällä. Selina ja saluunan omistaja siivoavat paikkoja. Selina kaataa yhden tuopeista pyyhkiessään pöytää ja suutahtaa tästä.

OMISTAJA:

Et ikinä saa aikaiseksi mitään, jos suutut pienistäkin asioista, Selina.

SELINA:

No anteeks, jos en ole *täydellinen* enkä *osaa* kaikkea niin kuin sä tai muut. On muutenkin vaikeaa olla tässä, kun kaikki pitävät mua vaan tyhmänä ja sähäkkänä emäntänä.

OMISTAJA:

Anna heille aikaa nähdä todellinen sinä. Ota huomioon taustasi: olet kuitenkin yhden parhaimman metsästäjän tytär ja he odottivat sinusta samaa.

SELINA:

Muahan ei kiinnosta mitä muut haluavat. Mä oon itsenäinen ja päätän itse asioistani.

(Jalle, Kata ja Marko astelevat sisään saluunaan. Jalle istahtaa pöydän ääreen. Kata asettuu cowboyn viereen, Marko vastapäätä. Jalle nojaa taaksepäin tuolissaan ja nostaa jalat pöydälle.)

SELINA:

Kuules, cowboy. Jos et laita noita jalkojas maahan, kynsin ne irti.

JALLE:

Hyvä. Mua on kutittanut jäätävästi jalkapohjista viime aikoina. Voisitko aloittaa sieltä?

KATA:

Nyt lopeta, Jalle.

Pahoittelut, Selina. Saataisko me vaikka vettä näin alkuun? Markollakin ollut pitkä päivä.

SELINA:

Totta kai, Kata, kun noin nätisti pyydät. Tiesit sä, että tuhlaat elämäsi olemalla tuon cowboyn häntäheikki?

KATA:

Jalle voi olla ylimielinen, itsestään liikoja luuleva kukko –

JALLE:

Mä oon tässä!

KATA:

Mutta se pelasti mun hengen niiltä rosvoilta sillo, kun se oli apuri sheriffille. Oon velkaa.

SELINA:

Hmph. Ehkä susta sittenkin on johonkin, Jalle. Tuon teille vedet.

(Selina siirtyy tiskin taakse hakemaan juomiset. Jalle pyörittelee jalkojaan ja Kata tönäisee ne alas)

JALLE:

Älä nyt.

KATA:

Yritä edes kerrankin käyttäytyä. En todellakaan haluu, että Selina saa syyn raastaa silmät sun päästä.

JALLE:

Mua ei kiinnosta ihmisten mielipiteet.

Mitä?

KATA:

Jalle, sä oot koko ikäsi halunnut olla tän kylän arvoinen. Sen takia sä olit sheriffin apupoikana ja yritit todistaa olevasi enemmän kuin se virkamerkki.

MARKO:

Ja sen vuoksi sä oot nyt tässä. Koska sun ylimielisyys romutti kaiken.

(Jalle aukaisee suunsa, kun saluunan ovi käy.

Sisälle astelee kolme tummiin pukeutunutta Hulttiota.

Jalle suoristaa selkäänsä katsellessaan joukkiota.

Joukko astelee saluunan tiskille ja nojaavat yhtä aikaa kyynärpäillään tasolle.)

SELINA:

Kuinka voin olla avuksi?

HULTTIO NRO 1:

Kolme sikaria ja parasta talon miestä väkevämpää. Heti.

SELINA:

Yleensä sanotaan “kiitos”. Ihan vaan kohteliaisuudesta.

HULTTIO NRO 3:

Kuulehan, kissimirri, meiän ei tarttee olla kohteliaita tai ees kilttejä. Joten, teeppä kuten Jäbä sanoo ja anna ne sikarit ja väkevät. Nyt.

MARKO:

Anna olla. Selina hoitaa. Tai jos ei...

(Marko viittoilee ovelle, minne sheriffi on ilmestynyt.

Anna sheriffin ojentaa niitä.

JALLE:

Just joo. Että toi möhömaha hoitais noi paremmin kun mä.

(joukkio aloittaa lauleskelemaan tuopit heiluen kädessään)

KATA:

Sulla ei oo *mitään* asetta, Jalle. Ja sitä paitsi, et todellakaan pärjäisi nyrkkitappelussa noille.

JALLE:

Täh? Kiitti luottamuksesta, häntäheikki. Mä oon paras.

KATA:

Anna...

(*Jotain särkyy.*)

SELINA:

Nyt riitti!

Käyttäytykää, senkin aivottomat siat! Toi ei ole mitään halpaa juomaa, mitä paiskotte menemään!

HULTTIO NRO 2:

Uuu, katos kisua. Huutelee kuin tietäisi asioita.

Tiesit sä, tyttö, että siat on siistejä eläimiä? Osoita vähän kunnioitusta niitä kohtaan.

SELINA:

Yksikin virheliike...

SHERIFFI:

Mikäs täällä on hätänä? Päivää, vieraat. Olen kylän sheriffi.

HULTTIO NRO 1:

Selvästi. Kerrohan, onko kylän ryöstelijät vanhempaa porukkaa vai etkö oo päässyt juoksentelee tarpeeksi?

SHERIFFI:

No, en nyt haluaisi kehua, mutta olen kyllä pitänyt hyvin kuria täällä.

Tai siis... ei meillä häiriötekijöitä kovin paljoa ole.

HULTTIO NRO 3:

Sen näkee. Taidetaan jäädä tänne vähän pidemmäksi aikaa.

HULTTIO NRO 2:

Joo, meinattiin ohikulkumatkaa, mutta... Näyttäis olevan meidän mieleinen kylä.

Katos, tyttöseni, me siat tykätään siistiä paikkoja.

SHERIFFI:

Me tietenkin toivotetaan uudet vieraat tervetulleeksi...

SELINA:

Ei ainakaan tänne, kiitti vaan. Ulos nyt, ennen kuin näytän oikeasti miksi mua sanotaan kylän kissimirriksi.

Lasken viiteen ja sit alkaa paukkua.

Yksi

Kaksi...

HULTTIO NRO 1:

Aika kehnoa kurinpitoa, sheriffi, kun saluunastakin ajetaan ulos.

Me aiotaan todellakin viihtyä täällä pidempään. Te näköjään tarvitsette tänne vipinää.

(Hulttiot poistuu)

JALLE:

Tästähän tulee mielenkiintoista.

TOINEN NÄYTÖS, ENSIMMÄINEN KOHTAUS

(Jalle, Kata, Marko ja Selina seisovat saluunan edessä.

Hulttiousoukko terrorisoi kylän kanoja keskellä katua ja härnäilee asukkaita)

SELINA:

Jos ei joku kohta sano jotain, mä sanon.

KATA:

En usko sen olevan ihan fiksua. Kato nyt noita. Sitä paitsi, mä kuulin, että ne on vallannut vanha herra Aapelin mökin. Häätäneet hänet sieltä.

SELINA:

Mitä?! Miksei sheriffi tee mitään?

JALLE:

Tätä mä oon yrittänyt sanoa jo vuosia. Sen takii mun pitäis olla sheriffi.

SELINA:

Sun ego on kyllä kadehtittavaa.

JALLE:

No voi kiitos.

SELINA:

Se ei oo ollu kohteliaisuus.

MARKO:

Jotakin tolle on tehtävä. Ja nopeasti. Jos ei kukaan muu, niin me sit.

ASUKAS:

Siinä tapauksessa ei kannata teihin neljään luottaa. Pettymyksiä koko konkkaronkka ootte, niin. Yks ei edes onnistunut rodeomestarina, hyvät hyttyset sentään!

Ja sä (*osoittaa Jallea*) et edes onnistunut sheriffin apupoikana ja nyt kuvittelet omistavasi koko kylän tolla asenteellas. Farmarinakin olisit varmaan vaan epäonnistunut ja saanut kojootin kanojesi kimppuun.

JALLE:

Kuules... Mitä?

KATA:

Pahennat vaan tilannetta, joten hys!

Mut Marko on oikeessa, tälle on tehtävä jotain. Ja mulla saattais olla jokin idea, jos te kaikki ootte valmiita siihen.

JALLE:

Saanks käyttää asetta?

KATA:

Et.

JALLE:

Puukkoa?

KATA:

Se lasketaan aseeksi.

JALLE:

Ei välttämättä, jos sitä käyttää johonki muuhun.

SELINA:

Mihin muuhun sä puukkoa käytät?

JALLE:

Kynsien, hampaiden ja tavaroiden puhdistamiseen.
Se on monikäyttönen vehje, kaverit. Kokeilkaa joskus.

SELINA:

Kiitos, käytän kyllä ihan *oikeita* puhdistusvälineitä. En sellasii, jotka voi tehdä pahempaa jälkeä.

JALLE:

Mä oon nähnyt, kuinka sä teroitat noita kynsiäsi, Selina. Älä selitä, että käytä “oikeita” puhdistusvälineitä.

SELINA:

Sä oot toivoton tapaus.

MARKO:

Kohta koko kylä on toivottomassa tapauksessa, jos me ei tehdä noille jotain.
Sheriffistä ei selvästi oo apua...

JALLE:

Millon siitä ois ikinä ollutkaan...

MARKO:

Joten, oo hyvä, Kata. Kerro sun suunnitelma.

(Kata viittoilee muut peräänsä. Taustalla hulttiojoukko naureskelee laulaen ja tavaroita tuhoten)

TOKA NÄYTÖS, TOINEN KOHTAUS

*(nelikko lähestyy vanha herra Aapelin mökkiä, mistä kaikuu musiikki pimenevään iltaan.
Jalle kiemurtelee värikkäässä asussaan)*

JALLE:

Ja voisiko joku kertoa miksi juuri *minä* joudun pukeutumaan tällaisiin asuihin?

SELINA:

Koska oot meistä nätein.

KATA:

KOSKA

Sulla on meistä kaikkein kovin äänin. Ja me tarvitaan nyt kovaa meteliä. Joten Jalle, ymmärrätkö tehtäväsi?

JALLE:

En siltikään ymmärrä, miksi mut puetaan saluunan tarjoilijattareksi...

MARKO:

Hei, ainakaan sua ei puettu näihin asuihin.

Mä näytän aasilta.

SELINA:

Ei meistä kukaan näytä hyvältä. Nyt suut kiinni, ettette paljasta meitä!

JALLE:

Helppo sun huudella. Susta ei sais rumaa tekemälläkään.

SELINA:

Ja mä teeskentelen, etten kuullut tota.

Kata, ollaan valmiita.

(Kata kurkistaa vaivihkaa mökkiin.)

KATA:

Okei. Jalle, muista. Ole niin kovaääninen kuin voit olla ja me hoidetaan loput. OK?

JALLE:

Siis, jos mä en tän jälkeen saa yhtä ohrapirtelöä, en enää ikinä kuuntele teitä. Kuulitteko: EN

I-K-I-N-Ä.

MARKO:

Mä lupaan sulle uuden hevosen.

JALLE:

Mä tarviin hevosen annoksen, en hevosta.

Tää puristaa, Kata!

KATA:

Ihan oikeasti, Jalle, suu kiinni ja tee kuten sovittiin!

(Jalle jää lähelle ikkunaa, kun muut siirtyvät mökin takaovelle, missä voivat tehostaa Jallen esitystä omalla metelöinnillä)

(kovalla äänellä, nuotin vierestä)

JALLE:

OI MAAMME LÄNSI SYNNYINMAA!!!!

(hulttioporukka hiljentyy)

HULTTIO NRO 3:

Mikä kärsimys toi on?

HULTTIO NRO 1:

Kuulosti joltain synnyttävältä kojootilta...

(taka alkaa kuulua räminää, ja huutoa.

Hulttioporukka säikähtää, kun koko mökki alkaa täristä)

HULTTIO NRO 2:

Joo, kiitti, mutta ei kiitos! Mulle riitti se yks kummituskartano. En enää lähde tällaisiin juttuihin!!

(hulttio nro 2 syöksyy ulos mökistä, toiset seuraavat perästä)

JALLE:

No en mä nyt noin kamala voinut olla.

KATA:

Hah, sehän meni helpommin kuin luulin. Aika pelkureita tollasiksi häiriköiksi.

MARKO:

Pitäskö meidän tarkistaa mökki?

JALLE:

Miks? Vanha herra Aapeli ei ainakaan sen siisteydestä välitä haudassaan.

MARKO:

Se on kuitenkin kylän asukkaiden mökki. Niin vanha herra Aapeli halusi.

JALLE:

Neidot?

SELINA JA KATA:

Me ei olla neitoja.

KATA:

Sä tiedät varsin hyvin, Jalle, etten pidä tosta.

JALLE:

Sori, sori. Tarkistetaan mökki, ihan varmuuden vuoksi.

(Jonkin matkan päässä hulttioporukkaa rauhoittaa juoksunsa.)

HULTTIO NRO 1:

Hetkinen, ei kai me nyt tosissaan hylätä tätä yhden metelin vuoksi?

HULTTIO NRO 3:

Oi kyllä! Mä en enää palaa sinne. Muistatko mitä kävi siellä kartanossa?

HULTTIO NRO 2:

Joo. Helppo sun on huudella, kun sun kylkiä ei kutiteltu ja hiuksia revitty keskellä yötä!

HULTTIO NRO 1:

Uskotteko tosiaan, että se tapahtuu toisen kerran. Nyt takas, senkin kana-aivot. Mä en hylkää tätä paikkaa pikkusen metelin vuoksi.

(joukkio lähestyy mökkiä epäröiden)

HULTTIO NRO 2:

Mähän en sinne mökkiin mene. Saat kuule ihan yksinäsi käydä tunnustelemassa onko se turvallista. Älä sit itke meille, jos joku repii hiuksiasi.

(hulttio nro 1 puistelee päätään, mutta siirtyy lähemmäksi mökin avonaista etu-ovea)

KATA:

Valmiina?

(taistelua)

(juoksee tovereidensa ohi pidellen päätään ja takapuoltaan)

HULTTIO NRO 1:

Suunnitelman muutos! Mun mielestä Karibia ois aika kiva tähän aikaan vuodesta!

LOPPUNÄYTÖS

Kylän tilanne rauhoittuu heti. Nelikko seisoo saluunan edustalla.

SHERIFFI:

Kuulemma vanha herra Aapelin mökissä kummittelee.

JALLE, MARKO, SELINA, KATA:

Ei me olla sellasesta kuultu mitään.

SHERIFFI:

Jalle, jos sua vielä kiinnostaa, olisin vailla apukäsiä. Et sä taida ihan toivoton tapaus olla.

JALLE:

Kiitti vaan, möhömaha...

Mutta mä oon ihan okei näin.

SHERIFFI:

Heität hyvät talentit hukkaan.

JALLE:

Ehkä. Mutta ainakaan mun ei tarttee enää todistella itseäni. Mä tiedän olevani ihan OK
tyyppi.

Niin ku on nääkin kaverit.

(sheriffi poistuu)

MARKO:

Mitäs sit?

JALLE:

Musta me oltais ansaittu yksi seikkailu lisää.

Mitä sanotte, jos hypättäisiin seuraavan vankkurin kyytiin ja painuttaisiin täältä vaikka...
itään?

SELINA:

Ja mitä siellä on?

JALLE:

Uus elämä. Siellä voidaan olla ihan keitä ikinä halutaan.

KATA:

Ilman, että kukaan tuntee meitä entuudestaan.